

Η Αγία Μαρίνα (μνήμη 17 Ιουλίου)

/ [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος

Σήμερα η αγία μας Εκκλησία, αγαπητοί μου προσκυνηταί, εορτάζει την μνήμη της αγίας ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.

Ο πατέρας της Αγίας ήταν ειδωολάτρης και μάλιστα ήταν και ιερέας των ειδώλων. Επειδή δε απέθανε η κατά σάρκα μητέρα της Αγίας, την παρέδωσε ο πατέρας της, κατά θεία βέβαια Πρόνοια, σε κάποια άλλη γυναίκα για να την ανατρέψει, έξω από την πόλι εις την οποία κατοικούσαν. Και λέμε κατά θεία Πρόνοια συνέβη αυτό, διότι ακριβώς αυτή η γυναίκα η οποία ανέθρεψε την Αγία Μαρίνα ήταν Χριστιανή και ως εκ τούτου, ως σωστή Χριστιανή, την ανέθρεψε πάρα πολύ σωστά, κατά Θεόν. Και επειδή ταυτόχρονα και η Αγία Μαρίνα ήτο γη αγαθή, εδέχθη όλα τα της Χριστιανικής πίστεως και έγινε μία πάρα πολύ σωστή Χριστιανή.

Εξ αιτίας όμως αυτής της στάσεως της Αγίας Μαρίνας, της μικρής κατά την ηλικίαν, ο ασεβέστατος κατά σάρκα πατέρας της την εμίσησε τόσο πολύ, ώστε την απεκλήρωσε. Όσο όμως ο επίγειος πατέρας της την απεκλήρωνε και την είχε πέρα για πέρα αποστραφή, τόσο ο ουράνιος Πατέρας όλων μας, ο Θεός δηλαδή, την εδέχετο και την ευλογούσε. Με την πάροδο δε του χρόνου αυξήθηκε τόσο πολύ ο ένθεος έρωτας τον οποίο είχε η δεκαπεντάχρονη τότε Αγία Μαρίνα προς τον

Χριστό, ώστε εξήλεψε με την καλή έννοια τους άλλους Χριστιανούς, οι οποίοι την περίοδο εκείνη εμαρτυρούσαν σωρηδόν για το όνομα του Χριστού και ήθελε κι εκείνη, ως εκ τούτου, να τους μιμηθή και παρακαλούσε τον Θεό να φέρη έτσι τα πράγματα ώστε και αυτή να αξιώθῃ μαρτυρικού τέλους.

Έτσι κι έγινε. Και μόλις συνεπλήρωσε το δέκατο πέμπτο έτος της ηλικίας της, όταν την είδε τότε ένας ηγεμόνας ονόματι Ολύμβριος, επειδή ήταν και πανέμορφη, την εξήλεψε και επεθύμησε να την λάβῃ ως γυναίκα του. Όμως η Αγία Μαρίνα αντιστάθηκε. Εκείνος την πήρε με το καλό, όπως γίνεται συνήθως, μετά την πήρε και με το άγριο. Αλλά, ούτε έτσι, ούτε αλλοιώς, εδέχετο η Αγία Μαρίνα. Με άλλα λόγια δεν εδέχετο να αρνηθῇ τον Χριστό και να γίνῃ γυναίκα αυτού του ειδωλολάτρη ηγεμόνα. Και μάλιστα, μεταξύ των άλλων, αν και μικρούλα, του είπε με ένθεη σωστή και τίμια παρρησία: «Ω ηγεμών, όσο περισσότερο με βασανίσῃς, τόσο περισσότερο, κι ακόμη πιο πολύ, θα με δοξάσῃ ο Θεός». Τι ωραία νόμιμη, σωστή πρόκλησις! Αλλ' ο ηγεμών αυτός, όντας άνθρωπος πέρα για πέρα κακοπροαίρετος, επροχώρησε ευθύς αμέσως στα σατανοκρατούμενα σχέδιά του προκειμένου και ελπίζοντας ότι θα καταφέρῃ το κοριτσάκι αυτό να το μεταστρέψῃ. Έτσι λοιπόν την εβασάνισε αλύπητα, ποικολότροπα και κυρίως με ραβδιά της κατέσχιζε το αμόλυντο σώμα της. Μετά την έβαλε στην φυλακή για να την βασανίζῃ επ' αόριστον με την ελπίδα, όπως ήδη προαναφέραμε, να καμφθῇ το φρόνημα της Αγίας Μαρίνας. Με τα πολλά ανελέητα δε κτυπήματα, όντως και πανθομολογουμένως, είχε τόσο πολύ η ομορφιά της αφανισθῇ, που κανείς δεν μπορούσε να την κοιτάξῃ. Είχε γίνῃ πάρα πολύ άσχημη, παραμορφωμένη θα λέγαμε, από αυτά τα εξωτερικά ανελέητα, αλύπητα και ποικιλότροπα κτυπήματα που της επροξένῃσε δια των δημίων ο ηγεμών Ολύμβριος.

Ο φθονερός όμως Διάβολος, που έβλεπε ότι νικάται από ένα τρυφερό κοριτσάκι, διότι είχε ταπεινώσι, σωστή πίστι και υψηλότατο αγωνιστικό φρόνημα, προσεπάθησε, αφού έβλεπε ότι τα όργανά του, οι άνθρωποι δηλαδή, δεν μπορούσαν να κάμψουν το φρόνημά της, προχώρησε παραπέρα. Γιατί όταν ο Διάβολος δεν μπορεί με ένα α' πάθος η με μία α' ανθρωπίνη μέθοδο να μας κάνῃ να αμαρτήσωμε, τότε προσπαθεί και ο ίδιος να κάνῃ κατά μέτωπον επίθεσι. Και στην περίπτωσι αυτή προσεπάθησε να τρομοκρατήσῃ ο ίδιος το κοριτσάκι αυτό, την Αγία Μαρίνα, κατά παραχώρησιν βέβαια Θεού. Ο Θεός το επέτρεψε.

Πήρε λοιπόν ο Διάβολος μορφή σιχαμερού δράκοντος και φανερώθηκε μέσα στην φυλακή. Ενώ ήσαν κλειστές οι πόρτες, φάνηκε εκεί μέσα, ανεξηγήτως βέβαια με την ανθρωπίνη λογική, ένα όντως τέρας. Διότι ο Διάβολος, αν και είναι πνεύμα, όταν ο Θεός επιτρέψῃ, μπορεί να μετασχηματισθῇ, κατά φαντασίαν μεν, δηλαδή δεν είναι πραγματικό τέρας, όμως αυτός που το βλέπει έτσι αισθάνεται, ότι είναι πραγματικό τέρας. Τρώει και ξύλο και πολλά άλλα, αμέτρητα... Αυτό θα πῃ ότι «κατα φαντασίαν» εμφανίζεται ο Διάβολος. Όχι δηλαδή ότι όσοι βλέπουν τον

Διάβολο έχουν, η σχιζοφρένεια, η φαντασία - όπως λέγομε »αυτος είναι φαντασμένος«. Άλλο το ένα, άλλο το άλλο. Καμμία σχέσι δεν έχουν αυτά τα δύο φαινόμενα μεταξύ τους.

Έτσι λοιπόν η Αγία Μαρίνα, η οποία έβλεπε όντως αυτό το τέρας μέσα εις την φυλακή, καθόλου δεν τάχασε. Στην αρχή, προσηύχετο επίμονα, χωρίς να φεύγη μάλιστα το μυαλό της από τα λόγια της προσευχής και να αρχίση να σκέφτεται, που είναι πολύ φυσικό να πη »εδω είναι ένα τέρας, που βρέθηκε, πως βρέθηκε, θα με διαλύση σε λίγο», κλπ.

Όταν διεπίστωσε λοιπόν ο δράκων, δηλαδή ο Διάβολος, ότι δεν κατάφερε καθόλου να την αποσπάση καν από την προσευχή, την Αγία Μαρίνα, τότε »επαιξε και το τελευταίο του χαρτί», ας το πούμε πιο σωστά, το τελευταίο του παιχνίδι, και ώρμησε, κατά παραχώρησιν πάλι Θεού, να την καταπιή. Να βλέπης, όχι απλώς ένα λιοντάρι, αλλά ένα τεράστιο τέρας να ανοίγη το στόμα του και να προσπαθή να σε καταπιή! Και επέτρεψε ο Θεός έτσι να αισθάνεται και να νομίζη η Αγία Μαρίνα.

Και όταν ο δράκων είχε φθάσει να την καταπιή μέχρι την μέση σχεδόν, τότε η Αγία Μαρίνα έκανε το σημείον του Τιμίου Σταυρού, με πίστι, και η ακατάλυτος δύναμις του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού ενήργησε θαυματουργικά για λογαριασμό της Αγίας Μαρίας και εσκίσθη η κοιλιά του φανταστικού αυτού τέρατος. Και τότε ο Σατανάς, κατά παραχώρησιν πάλι Θεού, από δράκων τεράστιος και σιχαμερός που εφαινετο, μεταμορφώθηκε σε μορφή σκύλου και ως σκυλί τώρα συνέχιζε να φοβερίζη την Αγία Μαρίνα, η οποία προσηύχετο συνεχώς. Είχε όμως ήδη πάρει θάρρος η Αγία Μαρίνα, βλέποντας αυτήν την αλλαγή, κατάλαβε καλύτερα τα πράγματα, τα είδε και στην πράξι μάλλον, το τέρας να γίνεται σκυλί. Ε, καμμία σύγκρισις μεταξύ των δύο, εννοείται. Και στην συνέχεια μαστίγωνε το σκυλί με την προσευχή της, τώρα με περισσότερη χαρά και με περισσότερο θάρρος, έως ότου έγινε άφαντος από αυτήν ο Σατανάς και εξηφανίσθη.

Και μετά από αυτήν την περιπέτεια, που εμείς δεν μπορούμε καν να την διανοηθούμε βέβαια, είδε ουράνια υπέρ νουν εξαισία θεοπτία, που την εγέμισε με ανέκφραστη θεϊκή ηδονή, η οποία δεν μπορεί να συγκριθί με καμμία επίγεια χαρά, είτε είναι νόμιμη, είτε είναι παράνομη και ταυτόχρονα απεκαταστάθη η υγεία της και έγινε όπως ήταν πριν. Έφυγαν όλοι οι μώλωπες από το πρόσωπό της, που κανείς δεν μπορούσε καλά-καλά να διακρίνη ποιά ήτο και έγινε πάλι πανέμορφη, όπως ήτο πριν από τα βασανιστήρια που είχε ήδη υποστή.

Τώρα, την επομένη πήγαν »καμαρωτοι-καμαρωτοί» οι δήμιοι, οι βασανισταί, για να συνεχίσουν τα βασανιστήρια, εάν ζούσε βέβαια ακόμη η Αγία Μαρίνα κατά το φτωχό τους μυαλό. Και όταν είδαν την πλήρη αποκατάστασι της υγείας της, αντί να πιστέψουν, τι έκαναν; Απέδωσαν οι ταλαίπωροι το θαύμα στην δύναμι των ψεύτικων θεών. Βλέπετε διαστροφή! Εδώ βλέπομε τι θα πη να έχης χαλασμένο μυαλό, δηλαδή άρρωστο πνευματικά νου, ενώ μπορή να είσαι τετραπέρατος η

μπορή να είσαι και σωστός άνθρωπος σε άλλα θέματα. Αλλά το να έχεις χαλασμένο, στα πνευματικά θέματα, μυαλό, π.χ. να αποδίδης τα θαύματα του αληθινού Θεού στην δύναμι των ψεύτικων θεών, η στην μαγεία η σε ο,τιδήποτε άλλο, αυτό είναι ανθρωπίνως αθεράπευτο η έστω πολύ δύσκολα θεραπεύεται.

Βέβαια η Αγία μας τα κατάλαβε αυτά και τους »τακτοποίησε» εκ νέου. Τους είπε δηλαδή ότι ο Θεός, ο Χριστός, την έκανε καλά και τους »εβαλε στην θέσι τους» με ακόμη περισσότερο θάρρος, οπότε και αυτοί άρχισαν να την ξαναβασανίζουν με αναμμένες λαμπάδες. Και για να μη τα πολυλογούμε, μετά την βούτηξαν σε έναν λέβητα με νερό για να πνιγή. Αλλά και πάλι έμεινε αβλαβής η Αγία. Και μάλιστα, κατά θεία οικονομία, με τον τρόπο αυτόν που την εβούτηξαν στο νερό για να πνιγή, ακούσθηκε ουράνια φωνή, δηλαδή απροσδιορίστου προελεύσεως κατά την ανθρωπίνη λογική, η οποία επιβεβαίωσε ότι όντως με αυτόν τον τρόπο εβαπτίσθη η Αγία.

Αυτή δε η ουράνια φωνή εμακάριζε και επαινούσε την Αγία Μαρίνα. Και αυτήν την φωνή δεν την άκουσε μόνον η Αγία Μαρίνα, η μόνον ο ηγεμών, αλλά την άκουσε και όλο το παρευρισκόμενο πλήθος. Και μόνον εξ αιτίας αυτής της φωνής είστευσαν εις τον Χριστόν δέκα πέντε χιλιάδες άνδρες, εκτός των γυναικών και των παιδιών. Και όλοι αυτοί, επειδή είχαν καλή προαίρεσι, και μόνο απ' αυτό το θαυμαστό γεγονός, που άκουσαν αυτήν την ουράνια φωνή, ήθελαν να λάβουν του μαρτυρίου τον αμάραντο στέφανο.

Τότε, »τα έχασε» ο ηγεμών. Σου λέει «τι γίνεται εδώ; Εδώ πάμε να μεταστρέψωμε την Μαρίνα και, αντί να της αλλάξωμε γνώμη και νοοτροπία, βλέπομε να θέλουν όλοι αυτοί να γίνουν Χριστιανοί και να μαρτυρήσουν». Οπότε, εσκότωσε όσους επρόλαβε, όσους μπορούσε, από αυτές τις δέκα πέντε χιλιάδες δηλαδή - Κύριος οίδε πόσους ακριβώς - και, επειδή εφοβήθη να μη πιστεύσουν και οι υπόλοιποι υπήκοοι της πόλεως την οποία είχε υπό την εξουσία του, εσκότωσε, γρήγορα-γρήγορα, δια ξίφους, και την Αγία Μαρίνα. Και έτσι και αυτή η μακαρία έλαβε του μαρτυρίου τον αμάραντο στέφανο και επήγε δεδοξασμένη προς την αιώνια πατρίδα όλων μας.

Αυτά, εντελώς βέβαια περιληπτικά, όσον αφορά εις τον βίο της Αγίας Μαρίνας. Νομίζω, και ο βίος της, και το φρόνημά της μας διδάσκουν. Δεν χρειάζονται, από εμάς τους εμπαθείς, ούτε σχόλια, ούτε αναλύσεις. Το μόνο που λέμε εν κατακλείδι είναι ότι όντως »θαυμαστος ο Θεός εν τοις Αγίοις Αυτού». Και »Αγια του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών».

Αμήν.

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος,
Ηγούμενος Ι. Μονής Αγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος,
Ομιλία κατά την Θεία Λειτουργία στην Ιερά Μονή Αγίου Νικολάου Δίβρης
Φθιώτιδος - 17/7/2005

Πηγή: impantokratoros.gr